

Nová a večná zmluva...

Už od počiatku sveta ľudia prinášali obetu. Prinášali obetu Bohu, aby vyjadrili svoju totálnu závislosť na ňom. Cítili, uvedomovali si a skusovali, že bez Neho to nejde. Túžili po Božom požehnaní, po Božej priazni i po Božom odpustení. Chválili Boha, ďakovali mu, prosili ho i odprosovali. A nestačili im iba slová, chceli viac: prinášali obetu. Postavili oltár z kameňov, naukladali naň dreva, na drevo položili to, čo považovali za najvzácnejšie a hodné, aby sa to Bohu páčilo: zvierá – baránka, ovečku, jalovičku alebo to najlepšie z toho čo mali: niečo z jedla, z úrody, z plodov zeme. Potom to podpálili a horiaci, spaľujúci oheň bol výrazom obety. Takouto obetou chceli Pána Boha usmieriť za hriechy, potešiť a osláviť, vyprosiť si požehnanie, alebo poďakovať za udelené dobrodenia...

Už bratia Kain a Ábel postavili kamenný oltár a prinášajú obetu. Ábel z lásky k Bohu prináša a obetuje najkrajšieho baránka, kým Kain obetuje iba snop obilia. A hneď na počiatku cítiť ľudskú skúposť a sebeckosť, ktorá nechce dať Bohu to najviac a najlepšie čo má... Keď Noe vyjde zachránený z korába, uberá sa po suchej zemi k pripravenému oltáru s tromi synmi, so ženou a nevestami. K nebu vystupuje voňavý dym a odtiaľ na revanž zostupuje mnoho hojnejšie Božie požehnanie. Taký je náš Boh. Nechá sa usmieriť, a keď sa na oblohe objaví pestrofarebná dúha a na zemi zaznejú Božie slová o tom, že potopa ako bola táto už nebude, Boh uzatvára s ľudstvom prvú zmluvu o svojej priazni a láske. O niečo neskôr Abrahám na Boží pokyn odchádza z dedovizne a prechádza tisíc peších kilometrov cez pohoria, púšte a rieky, a to je ako tisíc dôkazov jeho vernosti Pánovi. Z Háraru ide do Sichemu, odtiaľ k Betelu a Negebu a konečne pod Mamreho terebinty. Prechádza krajinou. Zem tečúca medom a mliekom. Jedno miesto krajšie ako druhé. Abrahám v ďakovnom nadšení stavia oltára, kam sa len pohne. Ale v Abrahámovom prípade ide ešte aj o inú obetu, podobne ako u Noema. Boh káže zabiť zvieratá a rozpoliť ich na dve časti a keď ohňová pochodňa prejde pomedzi ne znamená to, že Boh uzatvoril zmluvu s človekom, s Abrahámom a jeho potomstvom. Nech sa stane tomu, kto nedodrží zmluvu to, čo tým rozpoleným zvieratám pomedzi ktoré prešla ohňová pochodňa. Boh sa Abrahámovi zmluvou zaväzuje, že ho rozmnoží ako hviezdy, ak mu zostane verný, k tomu sľubuje jeho potomstvu i kráľovské hodnosti a prekrásnu zem Kanaán do večného vlastníctva – a čo je najdôležitejšie, svoju priazeň a starostlivosť o jeho pokolenie. I to mu sľúbil, že bude požehnaním pre všetky národy a z jeho potomstva príde vykupiteľ sveta... Abrahám a jeho potomstvo na znak zmluvy bude vykonávať obriezku.

Ku všetkým kamenným oltárom, čo Abrahám postavil z radosti nad novým požehnaním, postavil ešte jeden, z poslušnosti Bohu na hore Moriah. Položil naň drevo a svojho jediného, dlho a túžobne očakávaného syna, jeho nádej a dediča všetkého požehnania – Izáka, toho skrze ktorého dúfal vo svoju kvalitu i svoje rozmnoženie... Potom natiahol ruku, aby ostrým nožom zabil vlastnú nádej. Ťažko nám je žiť sa jeho situácie. Nebola to maličkosť. Ale Pán ešte nikoho nesklamal. Ani tých nie, ktorí sklamali jeho. Tým menej svojich verných, ktorí vytrvali v skúške. „Nevzťahuj ruku svoju proti chlapcovi a neurob mu nič zlého.“ Abrahámovi ostal nažive jeho milovaný syn aj nadovšetko milá Pánova priazeň a naplnenie Božích sľubov.

Po Abrahámovi bolo ešte mnoho a mnoho tých, ktorí prinášali obetu Bohu, mnoho staviteľov

oltárov, obetujúcich a mnoho toho, čo bolo obetované. Mojžiš, Dávid, Zachariáš, Simeon, starozákonní kňazi...

Až prišla chvíľa a v nej mimoriadna obeta a s ňou uzatvorenie mimoriadnej Novej a večnej zmluvy medzi Bohom a človekom – i celým ľudstvom. Jediný Boží Syn zvoláva v predvečer svojej smrti do večeradla v svätom meste dvanásť zástupcov celého ľudstva a uzatvára s nimi novú zmluvu. Kristus veľkňaz Novej a večnej zmluvy, nezbera kamene, nestavia oltár, nekupuje obetné zvieratá ale hovorí: Obetujem seba samého na odpustenie hriechov. Ja som obetujúcim i obetným baránkom. „Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás. Toto je krv novej a večnej zmluvy, ktorá sa vylieva za vás...“ Premieňa chlieb na svoje Telo a víno na svoju Krv. Toto robte na moju pamiatku. Vždy keď to budete robiť budete sprítomňovať moju obetu...

„Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život... Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň“ (Jn 6, 55).

Pozvaní prikývnu a zapíšu si túto zmluvu do srdca, zapíšu si ju jeho krvou. – Nie kvapkou... Všetkou jeho krvou... A touto tajnou transfúziou, rodí sa nové ľudstvo. Nové pokrvstvo. Nový národ. Nadnárodný národ. Nové kráľovstvo, Božie kráľovstvo, ktoré nebude rozpináť svoje a stlačovať cudzie hranice, biť Filištíncov a Amalekitov, ale objímať všetkých ako bratov, ako blízkych, ako pokrvných príbuzných, pokrvných po tejto jeho krvi... A tu sa spĺňa posledný prísľub daný Abrahámovi: V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme. Veď podľa tela bol Abrahámovým synom ten, čo svojou krvou dal vznik novému pokrvstvu, novému vyvolenému ľudu.

A od vtedy je nové ľudstvo a nová doba v ktorej máme kostoly a chrámy. Gotické klenby s posvätným prítímím alebo barok, plný pohybu svetla a farieb alebo prismelá strecha z ľahkého kovu a umelých hmôt... v strede kríž, pod krížom oltár, na oltári dary, nad nimi sklonený Pánov kňaz, ktorý do znásobeného ticha šepká Kristove slová: Toto je moje telo... Toto je kalich mojej krvi... novej a večnej zmluvy...

Až potiaľto ide Boh vo svojom milosrdenstve. Robiť bláznovstvo – povedal ktosi – je privilegiom lásky. Robiť nekonečné „bláznovstvo“, v tých našich ľudských očiach, je privilegiom nekonečnej lásky... Zmluva sa teda obnovuje ešte i dnes? Áno... Tá istá. Vtedy keď sa sprítomňuje na oltári jediná a najväčšia obeta Bohu, keď Ježiš Kristus na oltároch sveta premieňa chlieb na svoje Telo a víno na svoju Krv. Aj transfúzia sa uskutočňuje... Tá istá... s každým, kvôli každému, pre každého, kto sa chce zachrániť pri živote touto krvou... Viac už ani Boh nemal človeku čo dať... V tejto zmluve dosiahli ľudia najvyšší stupeň jeho milosrdenstva.

I v našej obci je chrám, v chráme oltár, a na oltári sa koná obeta, sprítomňuje sa Ježišova obeta a z oltára sa nám dáva Jeho presväte Telo a presväta Krv, aby sme mali život, a aby sme ho mali v hojnosti, ten nový a večný život v Bohu, život Božích detí... Budme za to vďační!

Mário Orbán

*Uprostred tajomstiev,
čo svietia v tmavej noci,
Duch Svätý vedie nás
a je nám na pomoci.*

*Prvým a posledným ohnivkom je
život,
v ňom rastie koreň, miazga, istota.*

*S Otcom i Synom
pri stvorení sveta
spolupracuje medzi tajomstvami,
od neho sú línie i krásy
silueta jak na počiatku,
sa vznáša nad vodami.*

*Nevysloviteľný oheň
v hĺbkach všetkých vecí
je ohňom Božej lásky,
žiarou božskej krásy.
Odhodme zmätok, čo sa Duchu prieči
a s láskou vytvárajme čisté majálesy.*

*Duch Svätý od počiatku
v Cirkvi pôsobí,
zjavuje Vzkrieseného,
jeho slová, spôsoby.
On, ktorý posvätil v lone matky
Jána Krstiteľa,
predchodcu Ježiša Krista, Spasiteľa.*

Tak znie aj názov útlej knižočky z pera pátra Špidlíka. Zhrnul v nej postupné prehlbovanie zjavenej pravdy o Trojici v Cirkvi a dokumentuje, aký mala v dejinách dosah na vieru a život Cirkvi.

Trojčnosť Boha je pravda, ktorú človek neobjavil silou svojho rozumu, ale mu bola zjavená ako dar od Boha. Prvoradá by preto mala byť otázka: Prečo nám Boh zjavil niečo, čo presahuje naše chápanie? Nestačilo číre a jednoduché chápanie Boha v tradícii Starého zákona?

Odpoveď sa ponúka aj v logike celého Božieho zjavenia. Z neho sa dozvedáme, že Boh nás stvoril na svoj obraz. Tým, že nám zjavuje seba ako Trojicu, zjavuje nám aj pravdu o človeku. Už sv. Augustín v prvých storočiach Cirkvi dokázal, že síce nie sme schopní pochopiť toto tajomstvo, ale to, že v neho veríme, neodporuje našej logike. Samozrejme, ak ho takým nechceme nasilu urobiť. Lenže my s naším komplexom sebazbožšťovania, pre ktorý sme si začali namýšľať, že sme so svojou vedou všemohúci, máme problém uznať, že existuje platná pravda, ktorá nás ďaleko presahuje. Pravda o Trojici však nie je matematickým vzorcom. Je to náš ľudský opis tajomstva, ktoré sa nám zjavuje v dejinách Cirkvi. Čo však hľadať v tejto dogme, ak nie matematiku? Odpoveď dáva aj evanjelium tejto nedele: „Boh tak miloval svet...“ - toto je dôvod, prečo nás Stvoriteľ „zaťažil“ pravdou o sebe. Ukázal, že tak ako on miluje Syna, aj Syn miluje Otca. Dáva sa nám poznať, aby sme ho mohli milovať. Nemôžeme predsa milovať niekoho, koho nepoznáme. Ako však poznáme trojičného Boha a jeho konanie? Neplatí aj o nás nasledujúci paradox?

Keď sa nám v živote darí, hneď skonštatujeme, že Boh nám pomáha. Keď však naše úsilie korunuje neúspech, uzavrieme to tým, že nás Boh opustil. Zjavenie nám pritom jasne ukázalo, že Boh sa nezrkadlí v triumfálnosti a veľkoleposti osláv. Najvernejšie sa prejavuje v Kristovi na kríži. Jeho tvár môže objaviť v trápených a nespravodlivo pernasledovaných.

JAROSLAV IVANCO

Sväté omše v 7. týždni Cezročného obdobia

20.V. utorok

18.00 + Rudolf Polák a manž. Helena

21.V. streda

18.00 + František Fabiankovič, manž. Helena a šv. Rudolf

22.V. štvrtok Najsv. Kristovho tela a Krvi - slávnosť Príkazný sviatok

18.00 na úmysel – Po sv. omši bude procesia v kostole

23.V. piatok

18.00 + Ján Jelemenský (30 dní)

24.V. sobota

18.00 + Jozef Dzíbela

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

25.V. 8. Nedľa Cezročného obdobia

8.00 + František Podolský a manž. Mária

9.15 za farníkov

akú máš v piatok večer.

Ak je pravdou, že šťastie človeka je určované radosťou, ktorú nachádza vo svojej každodennej práci, potom je súčasná situácia veľmi vážna.

Mnoho ľudí chodí do fabriky, do úradu, do práce len s nechutou.

Pracujú, pretože musia žiť, a zdá sa, akoby mnohí žili iba preto, že existujú víkendy, diskotéky, televízor či video, ktoré ich prenesú do Krajiny snov, že v lete možno ísť na pláž k moru, pretože existuje automobil, ktorý im pomôže uniknúť.

Výsledkom je mechanický a automatizovaný život.

Nič nebolo ponechané osobnej tvorivosti.

Zdá sa akoby práca zverená do ľudských rúk, bola akýmsi nevyhnutným zlom, pretože ešte neexistujú stroje, ktoré by ju vykonávali za nich.

Preto sú niektoré práce také neosobné.

Nepomôže tento svet preklínať, musíme ho začať znova oživovať.

Nestačí sledovať iba závit, ktoré montujeme, a tlačivá, ktoré vyplňame. Musíme sa pozeráť okolo seba. Viac než kedykoľvek predtým sme obklopení tisícami osôb, spolu s ktorými vytvárame blahobyť a budujeme nový svet.

Radosť z práce by mala byť spoločenskou radosťou.

Úsmev ťa skrášľuje.

Ľudia mňajú celý majetok na hľadanie krásy a prostriedkov, ktoré by im ju priniesli.

Inštitúty krásy sa zo všetkých síl snažia skrášľiť ľudstvo.

Je to ako tvorba umeleckého diela.

Ale načo vynakladať toľké peniaze a námahu, ak možno jediným úsmevom dosiahnuť, že sa okolo teba všetko rozžiari?

Aký si škaredý, keď si zamračený!

A vy, dospelí, počúvajte deti!

Dospelí, aspoň raz počúvajte deti!

Príliš dlho ste počúvali inteligentných a múdrych ľudí, technokratov a vojakov. Príliš dlho ste verili v peniaze, moc, vášne, v prosperitu a v zbrane.

Keď budete počúvať deti, všetko bude úplne nové, pretože každé dieťa objaví to, na čo ťa svet núti zabudnúť: krásu všetkého živého.

Dospelí, pozerajte na svet detskými očami a budete vidieť život v iných farbách. Prijmite detský sen o stratenom raji. Prijmite detský úsmev a jeho radosť z maličkov. Prijmite detské srdce a uverte v spontánnu a nezištnú lásku.

Phil Bosmans „Kľúč štastia“

Liturgický kalendár

19.V. pondelok sv. Urban, pápež, sv. Ivo, kňaz

20.V. utorok sv. Bernardín Sienský, kňaz

21.V. streda sv. Krištof Magallanes, kňazu a spol. mučeníci

22.V. štvrtok Najsv. Kristovho tela a krvi - slávnosť, prik. sviatok

23.V. piatok sv. Dezider, biskup a mučeník

24.V. sobota Panna Mária – Pomocnica kresťanov

V ten deň vyšiel Ježiš z domu a posadil sa pri mori. Okolo neho sa zhromaždili veľké zástupy. Preto nastúpil na loďku a sadol si; a celý zástup stál na brehu. Hovoril im veľa v podobenstvách.

(Mt 13, 1 - 3).

„Maloverný, prečo si pochyboval?“

(Mt 14,31)

Som rád, Pane, že i v dnešný večer sa môžem k tebe obrátiť s dôverou a vierou, že ma miluješ, že ma neodmietneš, aj keď ti otvorím a vyjavím celé svoje vnútro, aj skryté hlbiny môjho srdca.

Nakoniec vidíš do nich lepšie ako ja sám.

Vidím svoj problém, ktorý vo svojom živote nazývam pochybnosť.

Možno je to zvláštne, Pane, hovoriť o pochybnosti v teba a pritom sa s tebou zhovárať...

Možno ešte pochybovať?

Ty vieš a poznáš nás - však?

My ľudia sme neraz takí obmedzení, že dokážeme pochybovať o skutočnostiach, ktoré sú samozrejmosťou...

Je dobre si, Pane, v túto chvíľu uvedomiť,

že ty ma poznáš lepšie, vlastne najlepšie, lepšie ako ja sám seba.

Ty poznáš, ako je to s pochybnosťou, ktorá sa niekedy zrodí v mojom srdci.

Možno sú tu i medzi nami, Pane, takí, ktorí ťa ešte nikdy v živote neoslovili a ktorí si ani v túto chvíľu neuvedomujú, že si v ich srdci a že ich máš rád a že sa k nim neustále prihováraš...

Prosím ťa, Pane, v dnešný večer aj za nich:

daj sa im poznať a daj sa poznať všetkým, i nám, ktorí si hovoríme, že nemáme pochybnosti vo viere ani v živote, ktorí sa cítime takí sebaistí svojou vierou. Pane, ty vieš, náš život tomu veru nenasvedčuje...

Dnes večer viacerí vyslovujeme túto prosbu:

Pane, daj, aby sme ťa poznali, a daj, aby sme ťa milovali..., lebo teba poznať nemožno, ak nemilujeme, ty si Láska.

Pane, ty vieš, že sú v mojom živote neraz i chvíle, keď ma prepadá pochybnosť, či si nielen v mojom srdci, ale či vôbec si, či jestvuješ na tejto našej planéte, uprostred nás a vôbec...

Niekedy ma, Pane, prepadne strach, keď ma napádajú takéto myšlienky a bojím sa, či ťa nimi neurážam, či sa nimi od teba nevzdiaľujem...

Ako dobre je však myslieť pri tom všetkom, že ma miluješ a že ti môžem o všetkom rozprávať a že ty, Pane, necháš dvere otvorené...

Niekedy by som chcel, Pane, všetko pochopiť svojím rozumom, robiť všetko podľa svojich plánov, ale to nevychádza tak, ako to ja chcem...

Ty si stred vesmíru a života.

Ty si Pán.

Ty rozumieš tomu, prečo je niečo také, aké je, a nie ja! Daj, aby som na to nezabudol.

Názornosť

Ježiš rozprával názorne a pomocou obrazov, ktoré vyberal z prostredia, v ktorom žili jeho poslucháči. Vo svojich podobenstvách hovorí napríklad o roľníkoch, pastieroch, rybároch a svadobčanoch. Pomocou obrazov vysvetľuje svoje poslanie a pôsobenie Boha Otca. Príbehy a obrazy ho robili pre poslucháčov dostupným. Ježiš nemal v obľube abstraktné vyjadrenia. Vedel, že v človekovi pracuje aj tá časť mozgu, ktorá podporuje fantáziu, kreativitu, predstavivosť a intuíciu. Vo svojich kázniach to často hojne využíval.

Aj my radi počúvame ľudí, ktorí hovoria obrazne. Mnohí majú tú schopnosť, že vedia rozprávať pútavo a zaujímavovo rozličné príbehy. Vedia v rozhovoroch využiť to, čo zažili, videli, počuli, alebo prečítali. Neraz sú obohatením spoločnosti a chránia ju od nudy. Niektorí však túto schopnosť nemajú a rozprávaním príbehov trápia spoločnosť, alebo partnera komunikácie. Stretli sme sa s tým, keď nám niekto chcel vyrozprávať filmový príbeh a trápil sa s ním tak, že sme ho ľutovali a pri ňom trpeli.

Možno si niektorí ľudia myslia, že rozprávať obrazne je nejakým nižším druhom reči, ktorá patrí jednoduchým ľuďom. Oni si vytvorili svoj svet ťažkých a cudzích slov a zložitých vetných konštrukcií. Možno majú aj radosť, keď im ľudia nerozumejú. Majú pocit, že sú na nejakom vyššom stupni poznania. A keď aj chcú, aby im ľudia rozumeli, tak si nevšimnú, že nikto nemá pri sebe slovník cudzích slov, aby v ňom stále listoval, keď s nimi komunikuje. Najsmutnejšie je to, že veľa múdrosti, ktorú niektorí ľudia majú, vyjde nazmar, lebo ju nevedia zrozumiteľne a obrazne ponúknuť tomu, kto s nimi komunikuje.

Naša ochota rozprávať obrazne a zrozumiteľne nemá cieľ v tom, aby sme boli zaujímaví, to by bola malá ambícia. Obrazným rozprávaním chceme ľuďom pomôcť a potešiť ich. Životná skúsenosť; ktorú niekomu vyrozprávame, môže byť pre jeho život cennejšia, ako keď rozprávame nejaké múdrosti a dávame lacné rady. Je škoda, že nevieme využiť silný potenciál toho, čo prežijeme, a ponúknuť to iným ľuďom ako našu službu lásky.

Marián Šuráb

A daj mi, Pane, žiť z toho, že si, že tomu rozumieš, že ma miluješ, že ty jediný ma vedieš k plnosti života... Pane, prosím ťa spolu s apoštolmi a spolu so všetkými mojimi priateľmi:

Posilni, Pane, moju vieru!

Ty sa na mňa pozeráš a hovoríš: „Prečo si zapochyboval? Ešte stále nemáš vieru?“

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

VIERA – LEN PRE PRIMITÍVNYCH? Istý anglický gróf navštívil ostrovy Fidži. Pretože bol neveriaci, s kritickým tónom v hlase sa obrátil na staršieho náčelníka:

„Si veľký náčelník. Škoda len, že si sa nechal obalamutiť misionármi, ktorí sem prišli, ani neviem odkiaľ. Chcú na vás len zbohatnúť. Dnes už Bibliu nikto neverí. Ľudí už nebaví počúvať ten otrepaný príbeh o tom, ako Kristus zomrel na kríži za hriechy celého sveta. Dnes už možno veriť v niečo iné a lepšie. Je mi naozaj ľúto, že si primitívny, a preto si uveril tým ich bájкам.“

Oči starého náčelníka žiarili, keď mu odpovedal:

„Vidíš ten veľký kameň? Na ňom sme rozbíjali hlavy našich obetí. Všimol si si veľkú pec vedľa neho? V nej sme opekali telá našich nepriateľov. Keby sem neboli prišli tí dobrí misionári a nehovorili nám o Ježišovej láske, ktorá zmenila kanibalov na kresťanov, nikdy by si odtiaľto neodišiel živý! Radšej by si mal ďakovať Bohu za jeho evanjelium, pretože inak by sme si z teba urobili hostinu. Keby sme odmietli a zavrhlí Bibliu, ako nám radíš, dali by sme si ťa dnes na večeru!“

Jediným spoľahlivým dôkazom, že sme pravými kresťanmi, je náš skutočný život.

— Jamea

**Bl. Mária Domenica Brunová-Barbantiniová
22.máj**

Meno Márie Domenicy Brunovej-Barbantiniovkej mnohým ľudom veľa nevraví, azda okrem toho, že je po nej pomenovaná ulica, na ktorej sa nachádza Pápežský slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme. Prítom život tejto manželky, matky a napokon

zakladateľky rehoľného spoločenstva rozhodne stojí za povšimnutie.

Mária Domenica sa narodila 17. januára 1789 v Lecce vo švajčiarsko-talianskej rodine. Rodičia nemali iba odlišnú národnosť, ale aj protikladné charaktery, a tak Máriu Domenicu formovala matkina láskavosť a otcova prísnosť. Jej detstvo však poznačili aj štyri rany — smrť otca a troch súrodencov, ktorí zomreli krátko po sebe. Napriek tejto tragickej skúsenosti sa dospievajúca Mana Domenica nezriekla svojich snov. Pohrúžila sa do štúdia humanitných predmetov a náboženstva.

Ako 22-ročná sa vydala za Salvatora Barbantiniho, no manželstvo uzatvorené z veľkej lásky trvalo iba päť mesiacov. Muž nečakane tragicky zomrel a zanechal na tomto svete nielen svoju manželku, ale aj syna, ktorý rástol pod jej srdcom. Mária Domenica mala nárok na zúfalstvo, no ona ani v tejto ťažkej situácii nestrácala nádej. Len čo sa dopyčula o manželovej smrti, plačúc si kľakla pred krížom a zasvätila svoj život Ukrižovanému. Od tohto momentu mocnelo jej oduševnenie pre službu chorým a opusteným v rodnom meste. Po narodení syna Lorenza nemala veľa času na realizáciu svojho predsavzatia, ukrajovala si teda zo spánku a po nociach niekoľko hodín slúžila po domoch ako ošetrovatelka.

Rovnako ako z manželstva sa Mária Domenica dlho netešila ani z materstva. Jej syna, ktorý bol pre ňu jediným pozemským potešením, jej po ôsmich rokoch vzala ťažká choroba. „Pozerala som na nebo a sklúčená utrpením obetovala som môjho milovaného syna a všetku bolesť,“ spomínala. Jej ranené srdce odvtedy patrilo výhradne chudobným chorým, ktorých ošetrovala, nehľadiac na čas, únavu, hlad či nebezpečenstvo nákazy. Keď ju zmáhal spánok, sypala si do očí tabak, ktorý ju páľil a nedovolil jej zaspáť. Neraz slúžila celý deň i noc bez toho, aby sa najedla. Jej veľkou túžbou bolo vytvoriť rehoľné spoločenstvo. Roku 1829 vznikla pod jej vedením prvá komunita sestier oblátok, ošetrovateliek. Chudobné, no plné odhodlania a lásky ku Kristovi konali skutky nezištnej lásky, riskujúc i vlastný život, ako to určovali pravidlá, ktoré vyžadovali pripravenosť aj na mučeníctvo.

Počas svojho dlhého života sa Mária Domenica nevyhla ani klebetám a ohováraniam. Bez horkosti v srdci odpúšťala svojim neprajníkom a úprimne sa za nich modlila. Zomrela 22. mája 1868, zanechajúc kongregáciu slabú čo do počtu, no duchovne veľmi silnú. Dňa 17. mája 1995 Ján Pavol II. vyhlásil Máriu Domenicu za blahoslavenú.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív KN

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku